

serve; man kunde maaske benævne den en Krisefond. Ordet er ikke benyttet, men det er Tanken: en fra den øvrige Formue adskilt Fond, som kun skulde benyttes i ekstraordinære Arbejdsløshedstider til da at kunne yde Hjælp udover de i Loven i øvrigt normerede Regler. Hvis Kasserne opretter en saadan virkelig Reservefond eller Krisefond, med andre Ord lægger paa deres Medlemmer den Byrde at tilvejebringe en Reservefond for de vanskelige Tider, saa forekommer det mig rigtigt, at det offentlige yder Tilskyndelse hertil. Det er jo i høj Grad en Fortsættelse af det Princip, som findes nedlagt i denne Lov, at Staten træder til for at understøtte de Bestræbelser, som fra Arbejdernes Side gøres for at raade Bod paa Arbejdsløshedsulykken. Det er følgelig min Mening, at det er meget ønskeligt, at man gør Kommunitilskuddet obligatorisk i dette Tilfælde, og jeg mener yderligere, at Staten, naar saadanne Forhold for Kasserne kommer til Udtryk, da ogsaa bør yde et ekstra Tilskud i den Anledning. Det Forslag, som her forelægges vedrørende Statstilskuddet, gaar da ud paa at bevare det Tilskud, som Folketinget og Landstinget i Fjor enedes om for Kasserne i al Almindelighed, men for de Kasser, der opretter en saadan Reservefond, at føje dertil et obligatorisk Kommunitilskud paa en Trediedel af Medlemsbidragene og et Statstilskud paa en Sjettedel af Bidragene. Derigennem vil de Kasser, som opretter Reservefond, bevare det Tilskud, som de har under den nuværende Lov.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Som jeg sagde, er jo Arbejdsløshedskasselovens videre Eksistens ikke betinget af, at der sker nogen Ændring i Loven, og de, som ønsker at tilvejebringe visse Ændringer, som Tiden har vist ønskelige, vil forhaabentlig tage Hensyn til, at der jo i dette Forhold maa opnaas Enighed, og ikke stille Krav om at indføre Ændringer, som andre bestemt modsætter sig. Jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det her foreligger baade med Hensyn til Tilskuddet og med Hensyn til Arbejdsløshedskassernes Organisation, maa kunne danne Grundlag for en frugtbar Forhandling mellem Tingene, og jeg skal anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Det andet Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge, er Lovforslaget om Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere m. v. Dette Lovforslag naaede i Fjor ikke videre end til Behandling i Folke-

tinget, og det er i Fortsættelse af denne Behandling, at det nu forelægges her. Vedrørende Lukkebestemmelserne er Lovforslaget i alt væsentligt i Overensstemmelse med det i Folketinget vedtagne. Jeg skal herom kun sige, at i Folketinget var der jo sket visse Forandringer i det daværende Regeringsforslag. Der var i § 1 ind under Lukkebestemmelserne draget ikke blot de i Lovforslaget nævnte Køb og Salg af Varer, men ogsaa tilføjet Ordene: „eller Forauktionering eller Spil om Varer“. Ordet „Spil“ er taget ud af dette Lovforslag, idet, saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, Bestemmelsen var indsat i Folketinget paa Grund af en Formodning om, at der var ved hist og her at opstaa visse Smaaforretninger, som etablerede deres Afhændelse af Varer paa den Maade, at den foregik gennem et Spil. Jeg har hørt, at der i visse Forstæder her i København er dukket saadanne Forretninger op og ligeledes i visse Provsbyer, og at, da der ikke fandt Køb og Salg Sted, men en Art Spil om Varerne, benyttede man sig deraf til at holde aabent ud over Lukketid. De Undersøgelser, som er foretaget vedrørende Lovforslaget i Aar, gaar imidlertid ud paa, at saadant Spil om Varer overhovedet ikke kan opretholdes med den bestaaende Lovgivning, at det altsaa maa forbydes i Henhold til den, og at det følgelig ikke er nødvendigt at omhandle dette Forhold her i Lukkeloven. Derimod er Bestemmelsen om Forauktionering af Varer blevet staaende, da det jo er lovlig Forretning, men som maaske kan være benyttet til at omgaa Lukkebestemmelsen.

Endvidere skete der under Behandlingen i Folketinget en enkelt Ændring, idet man undtog Frisørvirksomheden fra Lukketiden. Det skete paa Grund af Henvendelse fra en Kreds af Damefrisører, som talte saa overbevisende til Folketingets Udvalg, at det undtog dem. Man hævdede, at der skulde være en stor Del Kvinder, som overhovedet kun kunde faa hygiejnisk Haarpleje, hvis Damefrisørinderne havde Lov til at holde deres Forretning aaben efter den almindelig Lukketid. Imidlertid blev der fra anden Side indenfor det samme Fag rejst meget alvorlig Indsigelse derimod, og det er vist ogsaa overmaade tvivlsomt, om det var et rigtigt Standpunkt, som Folketinget indtog. I alt Fald er Lovforslaget her ført tilbage til Bestemmelsen, saaledes som den blev forelagt for Rigsdagen i Fjor.

I Folketinget blev der i Regeringsfor-